

Рівняйся на героїв Жовтневої вахти!

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 119 [2223].

ВІВТОРОК, 5 жовтня 1976 року

Ціна 2 коп.

ВИСОКО- ПРОДУКТИВНО, В УДАРНОМУ ТЕМПІ

Високий урожай цукрових буряків вирощено в колгоспі «Росія» Кіровоградського району. Кожен гектар видає триста центнерів солодких коренів. Для їх збирання в господарстві створили два загони. Високопродуктивною працюю відзначається загін Григорія Силкіна. Сумлінний механізатор разом зі своїми товаришами Іваном Гордовим, Іваном Бібіковим та Олексієм Порвіним обслуговує новий бурякозбиральний комплекс. Екіпаж довів щоденний виробіток до 10—12 гектарів.

Завдяки дружній праці буряководів господарство вже відправило на переробку третину врожаю. Зібрану гичку колгоспники закладають у силосні траншеї.

М. ЮРИЧАК.

В усі кінці країни йде продукція головного заводу світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». Ставши на трудову вахту, присвячену 60-річчю ювілею Великого Жовтня, молоді підприємства розгорнули змагання за право підписати Репорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС. У числі правофлангових — молоді робітники цеху комплектів. З особливим піднесенням працює бригада, яку очолює Андрій Лимонченко, хороший керівник і організатор, надійний помічник секретаря цехової комсомольської організації Миколи Кириченка. На фото (зліва направо): А. ЛИМОНЧЕНКО та М. КИРИЧЕНКО.

Фото Ю. ДЕРУЖИНСЬКОГО.

НА КАЛЕНДАРІ — ЛИСТОПАД

Комсомольсько-молодіжна бригада регулювальників, очолювана Костянтином Бундюком, однією з перших на нашому заводі підтримала почин Юлії Сагуненко: план двох років п'ятирічки виконати до 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Нині колектив працює в рахунок листопада 1976 року. У такому ж темпі трудиться молодіжна бригада слюсарів Валерія Губського.

На її календарі — теж листопад. Зобов'язавшись здавати з першого пред'явлення 95 процентів продукції, члени бригади постійно перевищують своє зобов'язання.

Трудовники підприємства вирішили за десять місяців понад план реалізувати продукції на сотні тисяч карбованців, довести до рівня державного Знака якості головці динаміка 2ГД-36.

О. ВИШТИКАЙЛО,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу радіовиробів.

НІЯК не може забути нашої невимученої розмови із секретарем парткому колгоспу ім. Чапаєва Кіровоградського району Іваном Івановичем Карлюгіном. Зачарований першим жовтистом вересня, я тоді назвав його золотом осені. Карлюгін не відповів, наче не почув сказаного, сидів у машині прямо, вхопившись поглядом за кукурудзяний лан за вікном. Лиш коли при-

ЗОЛОТО ПОЛЯ

● Репортаж

були до місця призначення, сказав роздумливо, показуючи на кагат цукрових буряків:

— Оце справжнє золото осені.

На 824 гектарах виростили солодкі корені колгоспники, майже на половині з них уже зібрали врожай. І кожен, здебільшого, видає понад триста центнерів.

Обговорюючи лист Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва до буряківників, працівників цукрової промисловості і транспортних підприємств Харківської області, трудовики колгоспу взяли підвищене соціалістичне зобов'язання. Вони вирішили продати понад план не менше 20 400 центнерів цукрової сировини. Тож усі — і члени буряківничих ланок, і механізатори — прагнуть зібрати врожай вчасно, без втрат.

У господарстві створили три збирально-транспортні загони. Одинадцять комбайнів від світання до смеркання снують по бурякових гонах. Є й сімейні екіпажі. Так, наприклад, комуніст Павло Олексійович Кіттрар працює комбайнером, тягач його машину трактором Т-74 син Микола, комсомолец. Батько і син упорали врожай на площі 25 гектарів.

Перед веде збирально-транспортний загін третього відділка. На рахунок комбайнера Михайла Пономаренка вже 72 гектари зібраних цукрових буряків.

— Це не моя заслуга, — поправляючи чорний бе-

рет на пишному волоссі, каже Михайло, — а всього дружного екіпажу.

Додамо: екіпаж не тільки дружний, а й завзятий. І сам комбайнер, і його помічник Семен Чудінович, і тракторист комсомолец Анатолій Данов не виходять із загінки, поки не виконають норми. Немає затримки й за Валентином Рябошапом, який відвозить корені до кагатів. Щодня хлопці по півгодини, а то й більше витрачають на профілактичний догляд машини, зате не знають простоїв у загінці. Змінну норму перевищують щодня, а 29 вересня виконали її аж на 222 проценти.

Біля кагатів, що пролягли на краю поля, господарює Павло Товстоног. Він вантажить корені.

Ось підкотив голубий ЗІЛ з причепом.

— Це вже п'ятий рейс буде? — гукає тракторист.

— П'ятий, — кидає задоволено шофер, виходячи з кабіни.

Цей молодий водій — комсомолец Віктор Петренко з Кіровоградського виробничого об'єднання вантажного автотранспорту 10661.

За день він робить 6—7 рейсів замість чотирьох за нормою.

У комсомольця Миколи Гроха машина без причепа, менше часу затрачається на завантаження, тож він робить по 10—11 рейсів. Високий виробіток і в інших водіїв.

Поки розмовляли, Павло Товстоног завантажував коренями і машину, і причіп. Віктор Петренко попрямував на Шостаківку, на приймальний пункт. А до бурякозавантажувача під'їхав грузовиком бригадир автозагону Микола Дюхновський.

Гіочин знам'янських водіїв, які зобов'язалися достроково виконати сезонне завдання по перевезенню цукрових буряків знайшов палкий відгук у водіїв автозагону. Кожний із шоферів щодня перевозить понад завдання 200—300 центнерів коренів.

«Золото осені». Влучно сказано про цукрову сировину. Зрозуміло, що й ставлення всіх до збирання і перевезення цієї сировини найвідповідальніше.

В. ЦВЕТАЄВ.

Після закінчення Кіровоградського технічного училища № 4 приїхала працювати на панчішну фабрику Валентина Рожкован. Нині вона одна з найкращих в'язальниць підприємства, бореться за право носити червону хустину.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ТВОЯ ПОЗИЦІЯ — АКТИВНІСТЬ

ЛЕНІНСЬКИМ УРОКОМ РОЗПОЧАЛОСЯ КОМСОМОЛЬСЬКЕ ПОЛІТНАВЧАННЯ

Були квіти, і святковий стіл президії, і трибуна — для бажаючих виступити. Проте не урочистість визначала настрої учасників Ленінського уроку. Швидше його можна визначити іншим словом: діловитість. «П'ятиріччі ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!» — ось головна тема розмови, яка відбулася 1 жовтня в клубі Кіровоградської панчішної фабрики.

Коли урок закінчиться, запитаю комсомольського ватажка Людмила Поркуян: «Задоволені?»

— Не зовсім. Ленінський урок тому і вважається активною формою політнавчання, що передбачає участь кожного. Не лише присутність. Саме участь! Так у нас було на підсумковому занятті в кінці року. Сьогодні ж довелось деякого запрошувати, підштовхувати: поділитися своїми думками, роз-

(Закінчення на 2-й стор.)

ІМ'Я ВИСОКЕ І ГОРДЕ

Яскравою демонстрацією високої трудової активності юнаків і дівчат. масовим оглядом ефективності нових форм і методів виконання роботи з юним поповненням виробничих колективів стало Свято молодого робітника, проведене 2 жовтня — в день виступу В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу в 1920 році. У містах і селах республіки було організовано конкурси професійної майстерності молоді. Фестивалі кінофільмів. Близько тисячі молодих працівників поемислових підприємств та будов Києва стали господарями Виставки досягнень народного господарства Української РСР. Сюди приїхали також почесні гості — делегати партійних з'їздів, герої праці, новатори й ветерани виробництва. Вони позували корабельним сімдесятих років зі святком, поділялися досвідом роботи, висловили впевненість в тому, що юні мияни своєю успішною працею внесуть гідний вклад у втілення в життя завдань, поставлених XXV з'їздом КПРС.

Проведене в республіці Свято молодого робітника ще раз підтвердило, що наша радянська молодь вихована в дусі вірності ленінським заповітам, відданості рідній Комуністичній партії, є гідною продовжувачкою революційних, бойових і трудових традицій старших поколінь.

(РАТАУ).

СВЯТО ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

ЗАРУЧИННИ З ОСІННЮ

Ще здалеку зелений розмай славновісної садиби Карпенка-Карого барив зір не тільки жовтавою поволокою осені. Повсюди снували люди. Гомінка, трохи врочиста вервечка виляла до воріт,

і вже там, у дворі, од музею вниз до Карпенкового саду, натовп ділився на гурти і групи: старші — поважніші, неговіркі, молоді — охоча до жарту і сміху. Не стала на заваді й різка осіння пахолодь: на завершення свята театрального мистецтва сю-

ди прибули гості, відомі митці з Києва, актори українського драматичного театру імені І. Франка та їхні колеги з Харківського театру музичної комедії, який нині гастролює на Кіровоградщині, група науковців Одеського міжобласного

відділення Українського театрального товариства.

Заключну частину свята театрального мистецтва на Кіровоградщині відкрила заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко. Присутні дізналися, що нині щорічна добра традиція в нашій області

ще відчутніше, ніж будь-коли раніше, позначена масовістю. Заручини свята з осінню сшили до величального столу всіх самодіяльних акторів Кіровоградщини. Започатковує свято, як пам'ятають читачі, театральна (Закінчення на 2-й стор.)

ВАЛЕНТИНА ГАВРИЛЧЕНКО ДОБРЕ ЗНАЄ СВОЇХ СЛУХАЧІВ. У ГУРТКУ «ПОЛІТИКА КІРС — МАРКСИЗМ-ЛЕНІНИЗМ У ЛІ» ІХ ДВАДЦЯТЬ — З УСІХ ВІДДІЛІВ ЕКОНОМІЧНОЇ СЛУЖБИ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА». КЕРУЄ ГУРТКОМ КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПОЛІТНАВЧАННЯ ВЖЕ ТРЕТІЙ РІК І ВВАЖАЄ, ЩО СЛОВО ПРОПАГАНДИСТА, ЯКЩО ВОНО ПРОДУМАНЕ, АВТОРИТЕТНЕ, ПОКЛИКАНЕ ВІДКРИТИ ПЕРЕД ТОВАРИШАМИ ПЕРСПЕКТИВИ ГРОМАДЯНСЬКОГО І ПРОФЕСІЙНОГО ЗРОСТАННЯ.

І ЖОВТНЯ ГУРТКІВЦІ ПОКЛАЛИ ДО ПАМ'ЯТНИКА ГЕРОЯМ-ЧЕРВОНОЗОРІВЦІМ КВІТИ. ТАК УРОЧІСТО ПОЧАВСЯ ЛЕНІНСЬКИЙ УРОК. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ТВОЯ ПОЗИЦІЯ — АКТИВНІСТЬ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

кажи про особисті плани на п'ятирічку...

Можна твердити, враховуючи все ж самокритику комсомольського секретаря: початок хороший. З цим згодні і Аня Твердоступ — представник від Ленінського райкому комсомолу на уроці, і секретар партійної організації фабрики Михайло Сазелі-йович Ланецький.

Чітка і логічна в своїй простоті думка об'єднала виступи в'язальниці Катерини Мельничук, швачки Ніни Граматович, інженера Людмили Сливинської, майстра Геннадія Шмиголя, інженера Тамари Лозинської. Йдеться про те, що комсомольське політнавчання має утверджувати відповідальність кожної молодої людини за свою ділянку роботи, що примножуватиме в кінцевому підсумку успіх всього колективу.

Питання про якість продукції, ефективність виробництва розглядалися не взагалі, на рівні «теоретизування», а на конкретних прикладах фабричного життя.

В'язальниця Валентина Рожкован — наставниця. Одна з її дічат працює —

справжнього вчителя. Вона призналася: інколи вже відстає від своєї учениці. А як в інших? Буває ж, на перший погляд, все гаразд, норми перевиконують, та на виході — бракована продукція.

Висновків Валя не робила. Їх підкаже буденна робота, зрештою, той день, коли й інші учениці вперше переведають наставницю.

Молодь фабрики підтримала почин комсомольської організації ЦУМу «Товарам широкого вжитку — комсомольську гарантію якості від верстата до покупу». В цехах і на дільницях діють комсомольські пости якості. Вже п'ятьом видам панчішно-шкарпеткових виробів присвоєно Знак якості. Розширюючи асортимент продукції, зважають на підвищений попит.

Творчий пошук молоді стимулює змагання за право носити червону хустину, за право користуватися особистим клеймом. Важливо, щоб соціалістичне змагання не замикалося на тридцяти особах. Про це теж говориться на уроці.

40 тисяч понадпланових виробів за 8 місяців першого року п'ятирічки! Ділом кировоградці відпо-дають на критику роботи

галузей легкої промисловості на XXV з'їзді партії. Знімаються з виробництва збиткові вироби, а замість них збільшено випуск рентабельних, котрі користуються підвищеним попитом серед населення.

На уроці прозвучала пропозиція: а чому б не почититися у друзів? Може, щось корисне візьмемо для себе з досвіду болгарських робітників, зайнятих у легкій промисловості?

Зберігся документ в обласному державному архіві.

...Фабрика працює вже два роки. Має сорок одного робітника, більшість з них (тридцять один чоловік) — вихованці дитячих будинків... Скупі рядки доповідної записки Зінов'яському окружному відділу праці від 26 листопада 1928 року повідомляють про напівголодне життя робітниць, звертають увагу на важкі умови на виробництві.

Чому згадали про цей документ на Ленінському уроці? Сьогодні колектив відзначає дві червоні дати — п'ятдесятиріччя заснування фабрики і її комсомольської організації. Вони ровесники — фабрика і комсомол. Ті, кому належить продовжувати справу перших, працюючи своєю підтверджують право зватися спадкоємцями.

Т. ЛЮДНА,
спецкор «Молодого комунара».

ЗАРУЧИННИ З ОСІННЮ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

весна. Нинішнього року доречно приплотився ще й обласний конкурс п'єс-одноактів. А багрянolistа осінь вінчає свято навідивовижу масовою участю. Хіба ж не так? В одному лише Бобринецькому районі постійно діють тридцять два самодіяльних театральних колективи. Понад п'ятсот аматорів сцени примножують славні традиції цього краю, з яким безпосередньо пов'язана доля славних корифеїв українського театру М. Л. Кропивницького та І. К. Карпенка-Карого. Тож не дивно, що небагато після подій на хуторі Надія колектив самодіяльного народного театру Бобринецького Будинку культури вшанували в обласній філармонії як лауреата святого театального мистецтва. Бобринчани з незмінним успіхом виступають не тільки у себе вдома, а й перед трудівниками інших районів області. Віднедавна колектив працює над п'єсою «Того жаркого літа», для якої інсценізацію написав сам режисер народного театру М. О. Гончар за новелою Тараса Рибаса, а вже глядачі-земляки мали змогу ознайомитися з її першою частиною на сцені.

Широке визнання здобули й самодіяльні актори Червонокам'янського Будинку культури Олександрійського району. На високому, як свідчать театрознавці, професіональному рівні вони показують виставу «Наталка Полтавка» І. Котляревського. «Тасмичі» успіху самодіяльних артистів очевидні. Художні керівники М. О. Гончар та О. І. Сухий, котрих вітали з нагородами в обласній філармонії, безперечно, не тільки здібні, а й віддані самодіяльній сцені люди. Трудівники Малої Виски і Новомиргорода вдячні були самодіяльному народному театрові з Олександрії, який відкривав у них свято. Запамятається воно в усіх кутках Кіровоградщини — від Світловодська до Гайворона, від Компаніївки до Олександрівки.

А там, на садибі І. К. Карпенка-Карого, тривала заключна частина свята. З теплою і любов'ю про священну землю Надії говорили художній керівник Харківського театру музичної комедії А. Я. Савченко, гість із Києва письменник Д. Я. Шапак. Вони закликали кировоградців берегти світлу пам'ять корифеїв українського театру, помножувати і розвивати їхні славні традиції.

У відповідь головний режисер Кіровоградського обласного театру ляльок О. О. Іноутчкін, учителька Української середньої школи Кіровоградського району Р. Г. Петренко, слюсар заводу «Червона зірка», актор самодіяльного народного театру Палацу культури імені Жовтня В. Г. Попов заповіли шановних гостей, усіх присутніх, що цей високий тон, яким пойнате свято театального мистецтва, набере ще сильнішого звучання, поєднає зі сценою серця ще ширшого кола трудівників Кіровоградщини.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

НОВЕНЬКОГО Люда помітила, коли зайшла до цеху. «Мабуть, хтось із випускників профтехучилища повернувся з відпустки», — догадалася дівчина. Секретарем комсомольської організації третього механоскладального цеху Люду Донченко обрали недавно, тому вона й знайомилася з випускниками тільки тепер. Подумки переглянула облікові картки своїх комсомольців: «Ні, на облік ще не ставав». І поспішила до хлопця.

Юрко Прутяний і справді виявився випускником Кіровоградського технічного училища № 6.

Заходь після зміни в комітет, поговоримо, — запропонувала.

Хлопці завжди охоче забігали до свого ватажка. Тут, у комітеті, було цікаво, тут їм допомагали. Заглянули якось Сашко Верейтін і Толя Гуцаленко:

— Хочемо займатися спортом. Люда допомогла. Нині обидва — члени збірної цеху з футболу.

Віктор Добровольський спочатку зайшов неслівливо: не комсомолец-бо. А тепер він частий гість — Люда Донченко готує його до вступу в члени ВЛКСМ.

Тому й здивувалася дівчина, коли на своє запрошення почула роздратоване:

— А, мені не до цього...

Справа у Юрка Прутяного виявилася досить-таки важливою: минулу ніч він провів на вокзалі; отже, аби не довелося робити це ще раз, хлопець поспішав на пошуки квартири.

Юркова історія скінчилась добре, і саме завдяки секретареві комсомольської організації. Люда допомогла хлопцеві влаштуватися в гуртожиток. Але насторожує інше: як сталося, що на заводі «Червона зірка» випускники профтехучилищ повинні самі влаштовувати своє житло? Чи така вже це особиста справа кожного? Може, тут і потрібно шукати причину того, що з триста тридцяти двох випускників ПТУ, направлених на «Червону зірку», на роботу не з'явилося тридцять.

Болюча проблема житла і для Олександрійського електромеханічного заводу. Кілька разів зверталася Оля Філіппова до заступника директора заводу по побутові М. Г. Костенко з проханням надати їй місце в гуртожитку. Нічим не допоміг випускниці Олександрійського ПТУ № 3 й секретар ко-

мітету комсомолу Віктор Власенко, хоча добре знав: через те, що дівчині щодня треба добиратися додому за багато кілометрів від Олександрії, вона не може відвідувати заняття у вечірній школі.

НАЗВАВШИ проблему житла болючою, відразу скажемо, що вона не єдина в житті тих, хто цього року поповнив ряди робітників і колгоспників. Бо ж чи не проблема: 58 випускників того ж таки Олександрійського ПТУ № 3 з 80 працюють не за спеціальністю? Причина, як пояснили на підприємстві, об'єктивна: слюсарі-монтажники потрібні були для роботи в новому корпусі магнітних пускачів. Тому й замовили училищу саме цих спеціалістів. А корпус іще не готовий. До того ж навіть невідомо, коли він стане до ладу. Отож працюють Оля Філіппова та Наталя Рясівська копіювальницями у відділі головного технолога («А ми навіть креслення добре не знали...» — зі слів

дівчат), Валя Мамонтова і Тамара Прозван — компютерувальницями в інструментальному цеху, цілу групу вчорашніх випускників перевчають на операторів інформаційно-обчислювального центру.

Щоправда, у заводчан свої претензії до молодих спеціалістів: рівень їхніх знань і навиків далеко не завжди відповідає присвоєним в училищі розрядам. Але чому питання підвищення їхньої майстерності не хвилювало виробничників тоді, коли учні училища проходили практику на цьому заводі? Адже тут, на своєму базовому підприємстві, майбутні робітники набувають трудових навиків. Як то кажуть, готуй сани влітку...

Досить дивно до зустрічі випускників готувалася нинішнього року й адміністрація фабрики «Індоштит». Взвзявши на практику на своє підприємство вісімдесят п'ятьох учениць Кіровоградського ПТУ № 4, вона пообіцяла забезпечити всіх їх роботою по закінченні училища. І тільки в остан-

ній день, коли дівчатам потрібно було вже залишати стіни свого учбового закладу, виявилось: фабрика може прийняти у свій колектив лише тридцять сімох випускниць.

Інші працюють на швейно-галантерейній фабриці, фабриці «Україна». Пощастило? Можливо. Та наскільки краще підготувалися б ці підприємства до прийому випускників, якби відразу розраховували на таку кількість молодого поповнення.

Є на Кіровоградщині училища, випускники яких не залишаються на підприємствах та будовах міста. Йдеться про механізаторів. Підготовка і закріплення їх на

ДАЙ РУКУ, ВИПУСКНИКИ!

КІЛЬКА ІСТОРІЙ ІЗ ЛОГІЧНИМ ПРОДОВЖЕННЯМ

селі — це те питання, яке хвилює нині всіх. Зрозуміло, як повинні піклуватися в райкомі комсомолу про подальшу долю випускників Олександрійського СПТУ № 3, більшість із яких залишається працювати в рідному районі. Та працівники райкому не змогли назвати навіть приблизну кількість молодих механізаторів, що прибули цього року в колгоспний район. Ніхто не цікавився, як зустріли їх, якою технікою забезпечили для роботи і відпочинку. Що цікавого й нового чекало, приміром, двох цьогорічних випускників, котрі прибули до колгоспу імені Петровського? Колгоспна комсомольська організація об'єднує 43 чоловік, у господарстві не створили жодного комсомольсько-молодіжного колективу, немає мови про підбиття підсумків соціалістичного змагання. Не піклуються про молоді ні голова колгоспу, ні члени правління. Навряд чи більше піклування про молоді кадри виявили і в колгоспах

імені Карла Маркса, імені Фрунзе, імені Шевченка, «Червоний прапор».

ПОЗИЦІЮ самозаспокоєння займав і Олександрійський міський комсомол. Переглянувши довідку про працевлаштування за минулий рік (цьогорічних даних ще не було), ми поцікавились долею тих ста тридцяти чоловік, що були записані в графі «ніде не працюють і не вчаться». Секретар — завідувач відділом учнівської молоді Андрій Півняк у відповідь лише знизав плечима. І пояснив, що далі ними займається вже комісія у справах неповнолітніх при райвиконкомі. А для чого ж ці дані в райкомі комсомолу? Для звіту?

Нікого не хвилювало в райкомі й те, що на заводі підйомно-транспортного устаткування досі не провели урочистої посвяти в робітники. Мовляв, заводські комсомольці повинні самі знати про це. А там забули...

Було б великим перебільшенням твердити, що всіх, хто поповнив трудові колективи Олександрії, Кіровограда та районів області, обійдено увагою комсомольських організацій, не забезпечено житлом чи роботою за спеціальністю. Тільки хороші слова про роботу, наставників каже випускниця Олександрійського МПТУ № 7 Валя Таратута. Працювати на комбінаті «Кіровоградважбуд» Валі та її подругам подобається. Вони — члени комсомольсько-молодіжних екіпажів штуратурів. Задоволені роботою Андрій Комаров і Микола Стрілець, учорашні учні Олександрійського МПТУ № 5, що трудяться нині в тресті «Олександріяважбуд». І таких багато. Але нам хотілось би, щоб і Сашко Куштин та Роза Ільїна, що працюють на Олександрійському заводі підйомно-транспортного устаткування, незабаром могли розповісти, як урочисто їм вручали робітничі путівки в життя; щоб Оля Філіппова тричі на тиждень могла відвідувати заняття у вечірній школі; щоб в облікових картках молодих механізаторів колгоспу імені Петровського не пустувала графа «громадська робота». Та чи всі історії закінчуються тільки добре?

Н. ПАСТУШЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

НА ФІНІШНІЙ ПРЯМІЙ

З АЛИШИВСЯ місяць до президентських виборів у Сполучених Штатах: 2 листопада відбудеться голосування, а наступного дня стане відоме ім'я нового президента країни. Ним може стати або нинішній президент Дж. Форд, кандидат республіканської партії, або представник демократів колишній губернатор штату Джорджія Дж. Картер.

У міру наближення дня виборів боротьба між ними дедалі більше загострюється. Кандидати докладають усіх зусиль до того, щоб завоювати якнайбільше голосів виборців. Кандидат демократів Джиммі Картер на спеціально зафрахтованому літаку безперервно ро-

бить перельоти з одного кінця країни в інший, всюди виголошуючи промови. Не сидів у Білому домі і президент Дж. Форд, який до останнього часу вважав, що йому найвигідніше вести свою виборчу кампанію з Вашингтона.

Цими днями сталась перша конфронтація кандидатів у телевізійній дискусії. Перед багатомільйонною аудиторією Дж. Форд і Дж. Картер обговорювали економічні проблеми країни. Демократ вів наступ, республіканець захищався. Картер обвинувачував республіканський уряд у зростанні безробіття, а Форд доводив, що програма демократичної партії призведе до нового зростання інфля-

ції і цін. Результат їх поєдинку був визнаний пресою нічийним, а рядові виборці так і не дізналися, що їх чекає в майбутньому, хоч на обіцянки були щедрі обидва кандидати.

Тепер, незадовго до виборів, політичні оракули в США намагаються заглянути в майбутнє і передбачити, хто ж стане новим президентом, чи станеться зміна адміністрації у Вашингтоні. Якщо раніше, під час первинних виборів, коли передвиборна боротьба йшла в рамках демократичної і республіканської партій, Картер за опитами громадської думки значно випереджав свого суперника, то тепер становище почало мінятися і розрив, за останніми даними, скоротився до мінімуму, так що ніхто навіть з найбільш досвідчених політичних оглядачів не береться зробити точний прогноз.

Становище ускладнюється ще й тим, що останнім часом виявилася зростаюча апатія рядового американця, байдуже ставлення його до виборів, до виборчої кампанії, незважаючи на весь рекламний галас. Газета «Нью-Йорк таймс» прийшла до висновку, що цього року на виборчі дільниці навряд чи з'явиться й половина американців, які мають право голосу. Після серії великих скандалів у найвищих сферах влади американці перестали вірити в політичні інститути країни, в обіцянки політичних діячів. Відомий оглядач Джеймс Растон писав, що «ніколи так багато американців не скаржилися так сильно на своїх політичних керівників, як скаржився американський народ за останні чотири роки — і не без підстави, — ніколи ще він не виявляв так мало інтересу до виборів».

(ТАРС).

ЗА МАТЕРІАЛАМИ ТАРС І АПН

Протягом десяти днів державний секретар США Г. Кіссінджер робив «човникові рейси» по Південній Африці, зустрічаючись то з ватажками расистських режимів ПАР і Родезії, то з керівниками деяких незалежних африканських держав. В результаті гарячкових зустрічей керівника американської дипломатії народився план «врегулювання» родезійської проблеми, який західна пропаганда розрекламувала як план «поступової передачі влади в Родезії в руки африканської більшості».

добре це розуміють, говорять реакція керівників п'яти незалежних африканських держав — Танзанії, Мозамбіку, Анголи, Ботсвани і Замбії, — які разом з представниками визвольного руху народу Зімбабве (Родезії) обговорили американсько-англійський план і питання про дальший розвиток національно-визвольної боротьби проти расистського режиму Сміта. В опублікованому в Усаці спільному комюніке вони прямо заявляють, що прийняття цього плану було б рівнозначне «легалізації незаконного расистсько-колоніалістського режиму Сміта».

А втім, треба сказати, що найважливішою метою африканської стратегії Вашингтона є врятування головного бастиону імперіалізму в Африці — расистської Південно-африканської республіки. Намагаючись створити в Родезії і Намібії маріонеткові режими, Сполучені Штати хотіли б перетворити ці країни в надійні буфери, свого роду «санітарний кордон» між незалежною Африкою і ПАР.

Однак ні криваві репресії, ні політичні хитрощі і маневри не врятують приречених режимів, місце яким на смітнику історії. Наростаюча хвиля визвольної боротьби зміє з лиця континенту ці пережитки минулого. Що ж до Радянського Союзу, то, як підкреслив на XXXI сесії Генеральної Асамблеї ООН, яка відкрилася в Нью-Йорку, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, він «сьогодні, як і завжди, твердо на боці народів півдня Африки, які борються. Ми стоїмо за безумовне припинення політики апартеїду і расизму в ПАР, за те, щоб вона негайно пішла з Намібії, за беззастережну передачу всієї повноти влади народові Зімбабве».

В. СЕРОВ.

ВІДПОВІДЬ НЕЗАЛЕЖНОЇ АФРИКИ

Що ж примусило держсекретаря США вирушити за тридев'ять земель і в пожежному порядку шукати розв'язання африканських проблем? Відповідь ясна: захоплені знедланька могутнім піднесенням визвольної боротьби народів південної Африки, США та інші західні держави оживляють екстремні заходи з тим, щоб втрачати час для збереження і зміцнення неоколоніалістських режимів — оплотів імперіалізму в цьому районі світу.

Саме таку мету і ставити перед собою американо-англійський план «комплексного врегулювання» в Родезії. Він передбачає створення «державної ради» на чолі з расистом і «тимчасового уряду», ключові пости в якому закріплюються за представниками білої меншості. А для маскування в цей уряд пропонується включити кілька африканців з числа маріонеток. Головна ж умова плану, схваленого ватажком родезійського режиму Смітом, — припинення збройної боротьби проти цього незаконного режиму.

Про те, що африканці

РАДЯНСЬКІ ПЕРЕСУВНІ КУРСИ для водіїв комбайнів почали працювати в сільськогосподарських кооперативах і держгоспах Чехословаччини. На курсах майбутні комбайнери вчаться працювати на комбайні «КОЛОС», провадити неохідний поточний ремонт, а також знайомляться з уніфікованими деталями комбайнів «КОЛОС» і «НИВА». СПЕЦІАЛІСТИ ТАГАНРОЗЬКОГО ЗАВОДУ ПЕРЕДБАЧАЮТЬ ПІДГОТОВКУ 300 ЕКІПАЖІВ ХЛІБОЗБИРАЛЬНОГО КОМБАЙНА І РЕМОНТНИХ РОБІТНИКІВ. ЧЕХОСЛОВАЧИНКА ІМПОРТУВАЛА З РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ 4 ТІСЯЧІ ХЛІБОЗБИРАЛЬНИХ КОМБАЙНІВ «КОЛОС» І «НИВА», ЯКІ З УСПІХОМ ПРАЦЮЮТЬ НА ПОЛЯХ КРАЇНИ.

НА ЗНІМКУ: ІНСТРУКТОР РАДЯНСЬКИХ ПЕРЕСУВНИХ КУРСІВ ВОЛОДИМИР ФЕДОРЧЕНКО (В ЦЕНТРІ) РОЗПОВІДАЄ ПРО БУДОВУ ДВИГУНА ГРУПИ ЧЕХОСЛОВАЦЬКИХ КОМБАЙНЕРІВ.

Фото ЧТК — АПН.

Важке життя іммігрантів

сіонатів або недавній наліт на католицький комітет іммігрантів у Буенос-Айресі, мають між собою прямий зв'язок і стануть початком розгнужаної кампанії терору проти латиноамериканських іммігрантів, котрі знайшли притулок в Аргентині.

Католицький комітет пограбували не з метою збагачення. Було вкрадено картотеку іммігрантів із Чилі, Уругваю, Парагваю, Болівії. Ті, хто заволоділи нею, не гаяли часу даремно. Вже через день вони почали стріляти з-за рогу

і в упор у людей, які порвали з диктаторським режимом сусідніх з Аргентиною країн.

Хто ініціатор усіх цих злочинів? Догадатися неважко. Ось, наприклад, свідчення чилійця Педро Мора. Його разом з іншими іммігрантами скопили в одному з готелів Буенос-Айреса і помістили у віллі на околиці міста. Допити і катування чергувалися з настійними порадами залишити континент. Раз у раз Педро примушували вигукувати: «Хай живе генерал Піночет!», «Хай живе військовій хунті в Латинській Америці!».

У липні в аргентинській столиці було офіційно оголошено про те, що жодного іноземця не буде повернуто у свою країну, якщо він залишив її з політичних мотивів. А рівно через тиждень сотні політичних біженців — чилійців, болівійців, парагвайців — викликали в імміграційне управління, де їм оголосили про неможливість надати політичний притулок.

Таким чином, ця категорія людей живе в Аргентині без документів, без юридичних прав. Іхній єдиний документ — це «картка біженця», видана міжнародною організацією біженців.

І. ЮРКОВ.

НЕПОКІРНІ ЮРИСТИ

Коли всім рокам тому у французьких газетах появилось повідомлення про рішення 150 молодих суддів країни об'єднатися у профспілку працівників юстиції, мало хто звернув на це увагу. Заговорили про профспілку в жовтні минулого року. Один із її членів, 27-річний слідчий з Бетюна Патріс Шаретт, арештував директора місцевого комбінату по переробці кам'яного вугілля. На кілька днів раніше через недодержання на підприємстві норм техніки безпеки загинув робітник.

Такого у Франції не пам'ятали: нікому не відомий слідчий наважився замахнутися на одного з тих, кого звикли вважати «батьками» міста. Про те, що в гонимі за прибутком підприємці часто нехтують елементарні норми безпеки, писали не раз. На це скаржились і самі робітники. Тепер на допомогу їм прийшов працівник юстиції, якого рішуче підтримала профспілка. Колишній міністр юстиції Жан Фуайє назвав профспілку «підпоруною організацією», а консервативна преса охрестила її членів «червоними суддями».

«Справа Шаретта» допомогла керівникам цієї профспілки знайти нові напрями роботи і насамперед установити тісні контакти з об'єднаннями робітників різних галузей промисловості. «Настав час залишити башту зі слонової кістки», — заявили керівники організації.

У червні цього року газети зарябили повідомленнями про сенсаційні викриття помічника прокурора Марселя Етьєна Секальді. Кілька років він пів розслідування скандальних справ нафтових концернів, що діють у Марселі.

Секальді зібрав неспростовні факти і висунув проти 43 великих ділків звинувачення в шахрайстві. Скандал розростається, і цього разу зам'яти його не вдалося.

Але рантом Секальді одержав від начальства розпорядження про переведення в маленьке містечко на півночі Франції Азебрук та відсторонення від ще не закінченої справи.

Секальді відмовився підкоритися до закінчення слідства. У відповідь на це згідно з вказівкою міністерства юстиції проти самого слідчого порушили судову справу. І тут удруге події повернули на несподіване — вперше в історії Франції 500 суддів та інших працівників юстиції на заклик профспілки юристів на знак солідарності зі своїм колегою оголосили 24-годинний страйк. Крім того, вони висунули вимогу про створення юридичної системи, незалежної від уряду.

Міністерство юстиції змушене було закрити справу Секальді і обмежитися дисциплінарним стягненням. Профспілка працівників юстиції, що налічує сьогодні тисячу чоловік — чверть усіх працівників судової системи, здобула перемогу, яка допомогла людям повирити у свої сили. Та за нове здійснення вимог, висунутих під час страйку, треба буде ще боротися. Запорука успіху в цій боротьбі — єдність дій.

Н. КЛЕЙМЕНОВА.

В АВАНГАРДІ БОРОТЬБИ

Тривожні дні переживає тепер Таїланд. Столиця країни та інші її міста охоплені масовими виступами студентської молоді, трудящих. Уряд подав у відставку. Повідомлення, які надходять останнім часом з Таїланду, говорять про те, що напружене становище там виникло в результаті сироб реакції поперути до влади військову хунту, яка три роки тому була змушена тікати з Бангкока.

У 1973 році військовий «тріумфірат» на чолі з фельдмаршалом Т. Кіттікачоном розвалився, після того як таїландська прогресивна громадськість зажадала покласти з режимом терору і насильства, із збройними придушеннями масових виступів на підтримку демократизації політичного життя країни. Початок цій

боротьбі був покладений студентськими організаціями, які протягом довгого часу добивалися врятування країни від проамериканської військової хунти. Як відомо, Таїланд був перетворений у вестерський військовий плацдарм США, з якого американські бомбардувальники робили палючі нальоти на В'єтнам, Лаос і Камбоджу. Після перемоги в'єтнамського народу над американськими імперіалістами військова хунта вперто чинилася за Сполучені Штати, намагаючись зализнитись при владі. Однак американська підтримка її не врятувала. Тепер становище знову загострилося. Річ у тому, що Кіттікачон, заручившись підтримкою правих, попернувся в Таїланд. Щоб приховати свої справжні пла-

ни, він заявив про намір стати... буддистським ченцем. Однак таке пояснення мало кого могло ввести в оману щодо замірів реакції. І ось стало відомо, що в Таїланді, за останніми повідомленнями, акрай загострилося. Реакція докладає відчайдушних зусиль з тим, щоб попернути до влади військових. З другого боку, прогресивні сили, серед яких важливу роль відіграє студентська молоді, сповнені рішучості дати відсіч реакції і добитися вигнання з Таїланду реакційного диктатора. Генеральний секретар національного студентського центру С. Саянпратхум заявив, що його організація готова мобілізувати 400 тисяч членів по всій країні, щоб не допустити реставрації в Таїланді антинародної військової диктатури.

О. АНІЧКІН.

1.

Мати збирається на обіднє доїння корів, а Михайло ще солодко спить у м'якому ліжку. За кілька хвилин він розплющить очі, і, пройшовши по кімнаті пружними сильними кроками, звичним рухом увімкне радіо. Програває вибиватиме з пластинки дикі завивання... «Ех, якби стереомузику! Не видавши із предків!» — мрійливо замружить темні очі Михайло. Гойдаючи торсом під барабанный дріб, натягуватиме на себе смугасту сорочку, блискучу яскраво-жовту шкіряну куртку. Потім зайде до свого найліпшого товариша Вовки Маркасяна. Удвох тинятимуться безлюдними вулицями Тшківки, вип'ють пива, сходять у кіно, шаленитимуть у танці... Такий спосіб життя Михайло Лут веде з весни, після закінчення курсів шоферів. У перші дні хлопцеві ніби охоче виходив на роботу. Потім не схотів: не звик працювати. А тут ще й мати порадила:

— Тобі ж, дитинко, в армію воєни, відпочинь трохи.

І «дитина» відпочиває, урізноманітнюючи відпочинок вуличними бійками, злими жартами з колгоспного сторожа. А ще нещодавно Михайло Лут і Володимир Маркасян потішили себе «подорожжю» на тракторі. Ледарі завели вночі потужну машину і ганяли дорогою, поки не заглух мотор.

У райкомі комсомолу, де йшла розмова про нього, Михайло Лут ховався за неласкаві слова, адресовані членам комітету комсомолу, організації: недотаєдлі, мовляв, хлопця.

Він звик, щоб за нього вирішували, його влаштовували. Батьки, вчителі, колектив. І вважає цілком правильним, що за нього, вісімнадцятирічного, відповідають інші.

В установах, колгоспах, на заводах період можна зустріти отаким безвідповідальним молодим людей. Не всі з них, звичайно, бешкетують, порушують трудову дисципліну. Деякі просто тихенько відсиджуються за полірованими столиками, ведуть довгі телефонні розмови з друзями про модні обновки, які їм дістали батьки.

Іноді людина й після закінчення інституту ходить у якомусь відділі на побігеньках, бо неспроможна

приймати самостійні рішення, брати на себе відповідальність за чинсь долю.

Ми часто говоримо, що сьогоднішня молодь дорослішає раніше від своїх ровесників 30—40-х років. Довгоногі дівчата, баскетбольного зросту юнаки, які вільно оперують філософськими цитатами, шокують старших знаннями вищої математики і «вищих премудростей» життя. Та акселерація із зрілістю соціальною не ототожнюється.

Мешканцям села Богодарівки

● ГРАНІ МОРАЛІ

КОЛИ Ж ТИ СТАНЕШ ДОРОСЛИМ?

Олександрів Ільчуку та Анатолію Лютченку вже за двадцять. А ось розуму у них поки що не прибавилось. Не виховали в собі самостійності, вміння протистояти життєвим випробуванням, уміння приєднати людям користь, хлопці живуть паразитами, пиячать, розважаються хуліганськими витівками. Анатолій Лютченко вже двічі одружувався, і обидві сім'ї розпалися. Чи не пора ставати дорослим? Сплачувати борги? Утверджувати себе в житті не смугастими сорочками, черешками на «котурнах» та бреньканням на гітарі?

II.

В одному селі з Михайлом Лутом, у тій же Тшківці вирости в сім'ї колгоспника Миколи Михайловича Воробйова п'ятеро синів. П'ятеро звичайних сільських хлопців. У них теж є радіола, і модні сорочки. Але з Михайлом Лутом їх не порівняти. Вони твердо стоять

на землі, упевнені в собі, у своїх силах.

Після школи трактористом у колгоспі імені Ульянова став приїжджати Володя, цього року приїшов у тракторну бригаду випускник середньої школи Василь. Івана, здібного майстра по ремонту побутових приладів, люди шанобливо називають Іваном Миколайовичем, хоча йому тільки двадцять. Добре працює на заводі Петро.

А з Віктором Воробйовим мені довелося зустрітись у колгоспі імені Леніна цього ж Добровеличківського району.

Рвучко відчинилися двері, і на порозі постав невеликий на зріст русий юнак. Дитячі ямочки на щокках, соромлива усмішка. Це й був Віктор Миколайович Воробйов, головний бухгалтер колгоспу. Зі щирою радістю він розповідав, яким міцним стане господарство за п'ятирічку. Говорив і про труднощі.

Як упевнено цей юнак тримає в руках колгоспні фінанси, де один тільки різний фонд заробітної плати становить понад 450 тисяч карбованців, як акуратно веде облік використання всіх матеріальних цінностей!

Головному бухгалтерові Віктору Воробйову двадцять один рік. Він — комуніст, депутат сільської Ради, секретар комсомольської організації колгоспу.

І ще одна деталь про сім'ю Воробйових. Усі п'ятеро хлопців поки що нежонаті. Готується до свого весілля старший, двадцятишестирічний Володимир. Я недаремно сказала «готується». На околиці Тшківки молодий тракторист закінчує ставити власний дім, куди після весілля приведе молоду. Впевнена і вона, і односельчани, що сімейне щастя цього хлопця, який з почуттям відповідальності ставиться до кожного свого вчинку, буде міцним.

До речі, п'ятеро Воробйових вирости в цілком забезпеченій родині, то ж не гостра потреба привела їх на поріг соціальної зрілості. Просто вони розуміють, що молодість і приємне нічого недумання не бувають нескінченними. Настає момент, коли людина з цинічною прискіпливістю оглядається на пройдений шлях...

Л. КРАВЕЦЬ.

Добровеличківський район.

«Карпати» їхали в Газлі

Радісна вість прийшла в український республіканський штаб студентських будівельних загонів із сонячного Узбекистану. Перше місце серед студентських будівельних загонів, які по-ударному працювали на відбудові потерплого від землетрусу селища Газлі, зайняли «Карпати» — трудовий колектив Івано-Франківського інституту нафти і газу. Юнаки і дівчата Прикарпаття разом зі своїми ровесниками з інших вузів країни освоїли тут мільйон карбованців капіталоукладень. Молоді ентузіасти нагороджені Червоним прапором ЦК ЛКСМ Узбекистану.

Прагнення бути на передових рубежах першого року десятиріччя привело під прапори студентських загонів понад 100 тисяч посланців вузів і технікумів України, сказав кореспондентові РТАУ командир респуб-

ліканського штабу студентських будівельних загонів Володимир Кравець. Вони виконали робіт на суму близько 250 мільйонів карбованців. Тільки на будовах України працювало понад 37 тисяч молодих романтиків з Києва, Хмельницького, Миколаєва та інших міст. Вони взяли участь у спорудженні більш як 100 шкіл, ряду профтехучилищ, десятків промислових об'єктів, багатьох тваринницьких комплексів.

Під девізом «Студентській будові — стахановський ритм» працювали юнаки і дівчата Ворошиловградщини. Їхніми основними об'єктами були шахти «Нагольчанська» № 1 і «Довжанська-Капітальна», Лисичанський нафтопереробний завод. За два місяці обласний будівельний загін виконав робіт на 15 мільйонів карбованців. Істотну допомогу подали вороши-

ловградські вузівці сільським трудівникам у заготовленні кормів.

Велика група студентів республіки за традицією виїздила в Тюменську, Магаданську і Кустанайську області, Калмицьку АРСР. У напружених буднях пройшов третій семестр для посланців Дніпропетровська, які залишили свої «автографи» на Байкало-Амурській магістралі. Є чим пишатися і їх ровесникам з Донецчини. 400 добровольців, вдвоє більше, ніж торік, працювало влітку в Нечорноземній зоні РРФСР. У Калузькій області вони споруджували меліоративні системи, колгоспні майстерні, тваринницькі приміщення. І ще одним характерне минуле літо. Стотисячна армія студентів взяла активну участь у соціалістичному змаганні за висо-

ку якість робіт. Тон тут задавали будівельні загони Львівської, Одеської і Полтавської областей. Більш як 100 важливих народногосподарських об'єктів дано з оцінкою «відмінно».

Третій семестр став для юнаків і дівчат школою не тільки трудового, а й ідейного загартування. Всі будівельні загони взяли активну участь у підписанні нової Стокгольмської відмови, в тижні «Молодь — за антиімперіалістичну солідарність, мир і прогрес». Студенти прочитали для місцевого населення тисячі лекцій про історичні рішення XXV з'їзду КПРС, про внутрішню і зовнішню політику партії, історію міжнародного комуністичного і робітничого руху.

(РТАУ).

ПОГОДА

Вдень 5 жовтня по території області і місту Кіровограду передбачається хмарна погода, невеликий дощ. Вітер південний 10—14 метрів на секунду. Температура повітря по області 10—15, по місту 11—12 градусів.

За даними Українського бюро погоди 6—7 жовтня передбачається мінлива хмарність, місцями слабкий дощ, туман. Вітер змінний напрямків 3—7 метрів на секунду. Температура повітря вночі 5—10, вдень 10—15 градусів.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45 35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград.

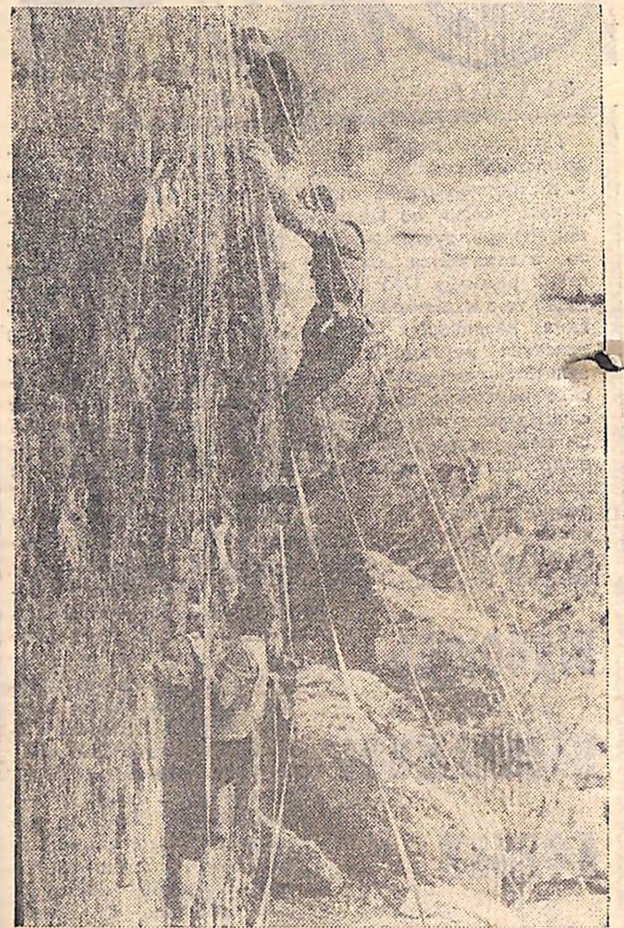
Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах пташництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

СПОРТИ АРТЕК: СТАРТИ НАДІЙ

В «Артеку» відбулося відкриття фінальних змагань Всесоюзних дитячих спортивних ігор «Старти надій». Право запалити факел від вічного вогню на Сапун-горі було доручено дворазовому Олімпійському чемпіонові, члену ЦК ВЛКСМ Валерію Борзову.

А потім на реконструйованому стадіоні табору відбувся марш-парад представників 100 шкіл країни, які завоювали право брати участь у фінальних змаганнях. Кандидат в члени бюро ЦК ВЛКСМ, голова Бюро міжнародного молодіжного туризму «Спутники», голова Федерації гімнастики СРСР Б. М. Рогатін зачитав привітання учасникам змагань ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, Міністерства освіти СРСР і Спорткомітету СРСР.

Змагання розпочалися. Вже перші старты на 60-метрові показали, що боротьба буде напруженою. Крім медалей і дипломів, школярі розіграють численні призи, пам'ятні вимпели, які побували на борту космічного корабля «Союз-21».

ТЕПЕР ЧЕКАЮТЬ ГОРИ

ВІДБУЛИСЯ
ОБЛАСНІ
ЗМАГАННЯ
З ТЕХНІКИ
ГІРСЬКОГО
ТУРИЗМУ

Тх проведено поблизу села Костянтинівки Миколаївської області, на скелях берегів Південного Бугу. У змаганнях, що проходили двома етапами, взяли участь п'ять команд. На першому, відбірному, кожен з учасників самостійним лазанням повинен був попередньо перебороти означену скельну трасу висотою близько 40 метрів і спуститися вниз по вірвовці сидячи. На другому етапі команда мала перебороти скельну трасу висотою близько тридцяти метрів і пронести контрольний вантаж, а в кінці організувати спуск по вірвовці.

За результатами змагань перше місце зайняла команда обласної ради «Спартак», друге — команда Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, третє — команда

обласної ради «Авангард».

Хочеться відзначити участь авангардців на чолі з Олегом Третьяковим. До складу команди входили молоді спортсмени, котрі ще не мали великого досвіду по переборенню скельних перешкод групою. Однак вона не втратила волі до перемоги, тактично грамотно пройшла трасу і не набавило віддала від своїх суперників. Команди «Спартак» та інституту сільськогосподарського машинобудування показали на трасі зв'язок приблизно однаковий час. Але спортсмени «Спартак» пройшли її тактично грамотніше, з меншою кількістю помилок.

Змагання дозволили виявити найсильніших спортсменів, які в складі збірної команди обласної ради по туризму та експерсіях візьмуть участь у міжморіалі Захарова — відкритій традиційній першості Миколаївської області, котра проходить з 8 по 12 жовтня на скелях Південного Бугу. В цих змаганнях мають взяти участь понад 30 команд України, Прибалтики, Молдови і Ленінграда.

Г. РОМАН, голова бюро секції гірського туризму обласної ради по туризму та експерсіях.

На фотозображенні траса підкористалася фото О. ЄГУРНОВА.